

ku, ale Kaye mohla ležet přece jen pohodlněji, přestože jí nohy pořád přechušovaly přes okraj. Do rámu naaranžovala matčin batikovaný přehoz, a tím vyrobila něco, co se aspoň vzdáleně podobalo pohovce.

Típla cigaretu a lehla si. Pozorovala potkany, jak prolézají mezi panenkami na polici – bezhlavou figurkou v jezdeckém plášti a pak blondýnkou v princeznovských šatičkách –, jak očichávají jejich umělé vlásky a ohlodávají drobné porcelánové prstíky.

*Celý den a celou noc
má touha po tobě
plazila se po mně jako kobra.*

Samar Sen, „Láska“

V pondělí ráno vstala Kaye brzy. Oblékla se a tvářila se, že míří do školy.

Takhle už to vydržela předstírat půlku minulého týdne – od chvíle, kdy babička prohlásila, že vtrhne do ředitelny a zjistí, proč jim trvá celou věčnost, než její vnučku zapíší. Nemělo smysl jí vykládat, že zápisový list nikdy nedorazí. Radši si ráno sbalila chleba s arašídovým máslem a pomeranč a vyrazila ven ubíjet čas.

Když se s matkou přestěhovaly do Filadelfie, zvykla si na novou školu celkem rychle. Ale pak se začaly stěhovat v jednom kuse: půl roku žily v University City a další čtyři měsíce